

Súd: Špecializovaný trestný súd
Spisová značka: 1T/9/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 9520100054
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pamela Záleská
ECLI: ECLI:SK:SSPK:2024:9520100054.84

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Špecializovaný trestný súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Pamelu Záleskej a členov senátu JUDr. Jána Buvalu a JUDr. Milana Cisarika, v trestnej veci odsúdeného W. N. E., pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné, na hlavnom pojednávaní konanom v Pezinku dňa 04. 09. 2024 takto

rozhodol:

Odsúdený
W. N. O. A. K. E., narodený XX. XX. XXXX v N. E.,
trvale bytom N. V. XXX,
toho času vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ilava,

bol právoplatne uznaný za vinného

rozsudkom Špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-1T/9/2020 zo dňa 13. 12. 2021, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11. 07. 2022 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2To/4/2022 zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, z trestného činu vraždy podľa § 219 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov formou účasti ako návodca podľa § 10 odsek 1 písmeno b) Trestného zákona, z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 odsek 1, odsek 2 písmeno e) Trestného zákona s poukazom na § 140 písmeno c) Trestného zákona formou účasti ako objednávateľ podľa § 21 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona, z prípravy obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 13 odsek 1 k § 144 odsek 1, odsek 2 písmeno f) Trestného zákona a z obzvlášť závažného zločinu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 221 odsek 1, odsek 4 písmeno a) Trestného zákona.

Za to mu súd ukladá:

Podľa § 58 odsek 1 Trestného zákona trest prepadnutia majetku.

odôvodnenie:

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podal dňa 10. 03. 2020 na Špecializovaný trestný súd obžalobu, označenú pod č. H. I. XXX/XX/XXXX-XXX na štyroch obžalovaných, medzi nimi aj na W. N. E., a to pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a pre iné trestné činy.

O predmetnej obžalobe rozhodol Špecializovaný trestný súd rozsudkom sp. zn. PK-1T/9/2020 zo dňa 13. 12. 2021 vo vzťahu k W. N. E. tak, že ho uznal za vinného:

- zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona,
- z trestného činu vraždy podľa § 219 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov formou účastníctva ako návodca podľa § 10 odsek 1 písmeno b) Trestného zákona,
- z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 odsek 1, odsek 2 písmeno e) Trestného zákona s poukazom na § 140 písmeno c) Trestného zákona formou účastníctva ako objednávateľ podľa § 21 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona,
- z prípravy obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 13 odsek 1 k § 144 odsek 1, odsek 2 písmeno f) Trestného zákona a
- z obzvlášť závažného zločinu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 221 odsek 1, odsek 4 písmeno a) Trestného zákona a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov, na výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia a ďalej mu uložil podľa § 58 odsek 3 Trestného zákona aj trest prepadnutia majetku a súčasne aj ochranný dohľad na tri roky. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 11. 07. 2022 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2To/4/2022.

Následne v tejto trestnej veci u odsúdeného W. N. E. (ďalej v texte len „odsúdený“) rozhodol Špecializovaný trestný súd uznesením sp. zn. 11Nt/3/2023 zo dňa 19. 04. 2024 (ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 25. 04. 2024), ktorým povolil obnovu konania vedeného na tomto súde pod sp. zn. PK-1T/29/2020, pričom zároveň vo vzťahu k odsúdenému W. N. E. zrušil vyššie v texte označený rozsudok Špecializovaného trestného súdu v časti výroku o treste prepadnutia majetku (kde vo výroku uznesenia len zrejmu chybou v písaní nesprávne uviedol dátum vyhlásenia rozsudku 12. 12. 2021) ako aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2To/4/2022 zo dňa 11. 07. 2022, rovnako tak len v časti výroku o treste prepadnutia majetku.

Špecializovaný trestný súd po povolení obnovy konania nariadil vo veci hlavné pojednávanie a v dňoch 18. 06. 2024 a 04. 09. 2024 vykonal dokazovanie výsluchom odsúdeného a prečítaním listinných dôkazov, konkrétne: rozsudok Špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-1T/9/2020 zo dňa 13. 12. 2021, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2To/4/2022 zo dňa 11. 07. 2022, uznesenie Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 11Nt/3/2023 zo dňa 16. 01. 2024, ktorým prišlo k rozhodnutiu o prerušení výkonu trestu prepadnutia majetku ako aj uznesenie zo dňa 19. 04. 2024, ktorým prišlo k rozhodnutiu o povolení obnovy konania, správu z Obchodného vestníku, správu správkyne konkurznej podstaty, odpis registra trestov odsúdeného a ďalej správu správcu o majetku odsúdeného ako úpadcu a daňové priznania odsúdeného.

Odsúdený na hlavnom pojednávaní dňa 04. 09. 2024 uviedol, že sa sám diví, že daňový úrad tak chybné podal súdu daňové priznanie, pretože roky podnikal súvisle. Ak sú tam len roky 2002, 2003, 2004 a potom 2007, tak nevie, kde sú ostatné. Každý rok podával daňové priznanie, robil to všelijako, voľačo sa priznalo, voľačo nepriznalo. Rozpisoval to na otca, mamu, deda a tak ďalej, aby platil čím menej daní. Potom, keď v roku 2000 začal kupovať, alebo v devätnástom, už si presne nepamätal tie roky, najprv kúpil od úpadcovi D. N. H., správca bol Y. C.. D., priebeh robil jeho pracovník B. Q.. Potom kúpil N. Ž., tiež od úpadcu a posledné bolo F., tam bol správca konkurznej podstaty C.. R. z U. Q.. Za nejaký krátky čas, rok - dva, pozbieral okolo 2.400 hektárov a na tom hospodáril. Daňové priznania podával, zeleninárstvo robil, kde pracovalo 100 až 120 ľudí, melóny robili do výšky 50 hektárov, do spoločnosti M. predávali pri E.. Presné čísla nevedel. Nevedel, aké boli tie presné výnosy, ale neboli malé. Nepotreboval nič, aby získal voľačo z trestnej činnosti. V roku 2006 sa rozišiel so spoločníkom R., polovica ostala jemu, polovica R. a po roku a pol - dvoch mali ťažkosti s prírodou, veternú smršť a záplavu. Všetkých 1.400 hektárov, čo mal, komplet zatopilo, ale prežil to, prebýjal sa. Oslovil obidvoch synov, či by nepomohli alebo nechceli robiť, ale ani jeden sa nechcel do toho pustiť, tak predal firmu spoločnosti C. F., predal časť podniku za milión štyristo alebo šesťstotisíc, presne sa nepamätal, ale tá kúpna zmluva je medzi dokladmi. V rokoch 1987 - 1992 nonstop okrem tohto hospodárenia vyrábala ešte aj obľátky s tým, že mal stálych veľkoodberateľov a mal na to povolenie.

Na doplňujúce otázky odsúdený uviedol, že podával daňové priznanie každý rok a nevedel si vysvetliť, z akého dôvodu tieto daňové priznania neneviduje Daňový úrad, on sám nimi za jednotlivé roky nedisponuje. Daňové priznania za neho vyplňala sekretárka C. L., neskôr Y. V.. Nevedel sám vysvetliť,

aký je rozdiel medzi daňovým priznaním typu A a daňovým priznaním typu B. Ak sa vyjadril, že daňové priznania podávali v rodine viacerí členovia, myslel tým, že sa snažili rozložiť základ dane, lebo vtedy sa to tak robilo a cieľom bolo platiť štátu čo najmenej daní. Nevedel sa vyjadriť úplne presne, ale odhadol, že v rámci chovania dobytku a pestovania rôznych plodín mali v rodine výnos ročne od 300.000,- Sk do 500.000,-Sk. Hospodárili takto od 80-tych rokov, možno aj skôr. Nevedel, v ktorom roku vznikla povinnosť podávať daňové priznania.

Z listinných dôkazov, prečítaných postupom podľa § 269 Trestného poriadku, súd zistil, že odsúdený má v registri trestov jediný záznam, a to práve z roku 2021, kedy bol odsúdený rozsudkom Špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-1T/9/2020 zo dňa 13. 12. 2021 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2To/4/2022 zo dňa 11. 07. 2022 v tomto trestnom konaní, v rámci ktorého bola povolená jeho obnova a oba tieto rozsudky boli zrušené v časti výroku o treste prepadnutia majetku.

Ďalej súd zistil, že na majetok odsúdeného bol uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 2K/15/2022 zo dňa 05. 12. 2022 vyhlásený konkurz, nakoľko bolo pristúpené k výkonu v tom čase právoplatným rozsudkom uloženého trestu prepadnutia majetku, pričom jeho výkon bol následne rozhodnutím Špecializovaného trestného súdu prerušený (uznesením sp. zn. 11Nt/3/2023 zo dňa 16. 01. 2024). Na základe zistení v rámci prebiehajúceho konkurzného konania majetok odsúdeného predstavovali nehnuteľnosti - rodinný dom v súpisovej hodnote 712.112,83 eura (nespeňažený), poľnohospodárske, lesné a ďalšie pozemky ako aj čierna stavba v súpisovej hodnote 294.779,63 eura (nespeňažené) a iné pozemky, ktoré už boli speňažené v celkovej hodnote výťažku 14.393,50 eura; hnutelné veci - zbrane a motorové vozidlá, speňažené v celkovej hodnote výťažku 12.885 eur; iné majetkové hodnoty s dosiahnutým výťažkom 558,91 eura ako aj iné majetkové hodnoty, ktorých súpisná hodnota zodpovedá spolu sume 269.565,10 eura a sú nespeňažené, pričom správkyňa konkurznej podstaty tiež podala dňa 14. 12. 2023 odporovateľné žaloby, pretože odsúdený darovacou zmluvou previedol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam na jemu blízke osoby, kde požadované náhrady zodpovedajú jednotlivo sumám 340.000 eur (pozemky v k. ú. Č. R.), 497.000 eur (nehnutelnosť v k. ú. T.), predal osobe blízkej za kúpnu cenu 1.000 eur nehnuteľnosti ocenené na 220.600 eur (predajňa potravín, 400.000 eur (D. XXX) a žaloba na odporovateľný právny úkon bola podaná aj na obec N. V., konkrétne o zaplatenie 240.403,17 eura za finančnú výpomoc. Celkové pohľadávky proti podstate predstavujú sumu 24.497,95 eura a zoznam zistených nezabezpečených pohľadávok veriteľov predstavovali ku dňu 07. 06. 2024 pohľadávky vo výške 298.584,44 eura. Daňový úrad F., D. I. evidoval od odsúdeného daňové priznania z príjmov fyzickej osoby typu B, podané v rokoch 2002, 2003, 2004 a daňové priznania z príjmov fyzickej osoby typu A za roky 2007 a 2014, pričom v roku 2002 mal odsúdený základ dane 218.034,- Sk, v roku 2003 mal základ dane 64.620,- Sk, v roku 2004 mal základ dane 112.982,- Sk, v roku 2007 bol základ tejto jeho dane uvedený vo výške 112.982,- Sk a v roku 2014 dosiahol základ jeho dane výšku 23.8818,61 eura.

Po vykonaní dokazovania súd zhodnotil dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo ako aj v ich súhrne, a to nezávisle od toho, či tieto obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán.

Pri posudzovaní, ktoré dôkazy navrhované obhajobou je potrebné vykonať, súd hodnotil najmä, či bol návrh na vykonanie dôkazu riadne odôvodnený, obsahujúci dostatočné vysvetlenie významu dôkazu pre náležité objasnenie okolnosti podstatnej pre rozhodnutie a spôsobilej ovplyvniť výsledok konania pred súdom alebo či je aspoň dôvodné očakávať, že posilní postavenie obhajoby a posudzoval aj význam dôkazu pre spravodlivé konanie ako celok, a to s prihliadnutím na všetky okolnosti prejednávanej trestnej veci, najmä ustanovenia Trestného poriadku a ustálenú rozhodovaciu prax súdov, fázu a priebeh konania, argumentačnú líniu a stratégiu využívanú stranami trestného konania a ich procesný postup v jeho priebehu ?tzv. Perna test, pozri rozsudok Veľkej komory Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Martazaliyeva proti Rusku zo dňa 18.12.2018 č. 36658/05, § 136 a nasl.?.

Súd vykonal dôkazy v rozsahu, v akom sú tieto dôkazy v texte vyššie podrobne rozpísané a v akom ich súd zároveň považoval aj za dostačujúce pre meritórne rozhodnutie. Z toho dôvodu nepovažoval potom za potrebné, ale ani za dôvodné vykonávať ďalšie dôkazy navrhované odsúdeným, predovšetkým vypočúvaním ďalšieho svedka (účtovníka), či zadovažovaním ešte iných listín. Aj, ale nielen preto, návrh odsúdeného na doplnenie dokazovania ako nadbytočný odmietol.

Podľa § 166 Trestného poriadku, súd, ktorý rozhoduje znovu vo veci, v ktorej skorší rozsudok bol na základe odvolania, dovolania alebo návrhu na obnovu zrušený len čiastočne, uvedie v novom rozsudku

iba tie výroky, pre ktoré o veci znovu rozhoduje. Na súvislosť týchto výrokov s výrokmi, v ktorých zostal skorší rozsudok nedotknutý, pritom poukáže.

Vo veci nebolo sporné, že u odsúdeného prišlo k povoleniu obnovy konania z dôvodu, že v pôvodnom konaní mu (okrem iného) bol uložený aj trest prepadnutia majetku, a to podľa zákonného ustanovenia, ktoré bolo neskôr na základe rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky označené za protiústavné (§ 58 odsek 3 Trestného zákona).

Keďže v nadväznosti na tieto skutočnosti Špecializovaný trestný súd v uznesení sp. zn. 11Nt/3/2023 zo dňa 19. 04. 2024 zrušil napadnuté (skoršie) rozsudky súdov prvého a druhého stupňa len čiastočne (konkrétne v časti výroku o treste prepadnutia majetku), postupoval súd v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 166 Trestného poriadku a v novom rozsudku uviedol len výrok o treste prepadnutia majetku, vo vzťahu ku ktorému znova konal a rozhodoval, pričom súčasne poukázal na súvislosť nového výroku s výrokmi skoršieho rozsudku, ktoré zostali nedotknuté.

Podľa § 58 odsek 1 Trestného zákona, trest prepadnutia majetku môže súd uložiť vzhľadom na okolnosti spáchaného trestného činu a pomery páchatel'a, ak páchatel'a odsudzuje na trest odňatia slobody na doživotie alebo ak ho odsudzuje na nepodmienečný trest odňatia slobody za zločin, ktorým páchatel' získal alebo sa snažil získať majetkový prospech vo veľkom rozsahu alebo ktorým spôsobil škodu veľkého rozsahu.

Uloženie tohto trestu je jednou z výnimiek z ústavnej ochrany nedotknuteľnosti majetku ako základného ľudského práva zakotveného v čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a predstavuje pomerne prísnu sankciu, pričom jeho ukladanie zákon viaže na presne stanovené podmienky. To znamená, že ho možno ho uložiť len v prípadoch, keď súd odsudzuje páchatel'a na trest odňatia slobody na doživotie alebo ak ho odsudzuje na nepodmienečný trest odňatia slobody za obzvlášť závažný zločin, ktorým páchatel' získal alebo sa snažil získať majetkový prospech veľkého rozsahu alebo ktorým spôsobil škodu veľkého rozsahu. Citeľnosť trestu prepadnutia majetku je do veľkej miery závislá na individuálnych pomeroch páchatel'a. Jeho podstata spočíva v tom, že súd rozsudkom odoberie vlastnícke právo páchatel'a k veciam a majetku, ktoré sú v určitom vzťahu k spáchanému trestnému činu a samotným účelom tohto trestu je nielen postihnúť majetok páchatel'a, ale aj mu sťažiť podmienky na páchanie ďalšej trestnej činnosti, odňať mu trestnou činnosťou neoprávnene získaný prospech a napokon na páchatel'a pôsobiť aj výchovne.

Je teda zrejmé, že trest prepadnutia majetku sa týka úzkeho okruhu úmyselných trestných činov, a to za súčasného splnenia ďalších obmedzujúcich podmienok. Tieto zákonné podmienky predpokladajú, že uloženie tohto trestu odôvodňujú okolnosti spáchaného trestného činu (spáchaných trestných činov) a pomery páchatel'a a ďalej, že ide o páchatel'a trestného činu odsúdeného na nepodmienečný trest odňatia slobody na doživotie alebo o páchatel'a trestného činu odsúdeného na nepodmienečný trest odňatia slobody za obzvlášť závažný zločin, ktorým získal alebo sa snažil získať majetkový prospech veľkého rozsahu alebo ktorým spôsobil škodu veľkého rozsahu. Pritom platí, že uloženie trestu prepadnutia majetku podľa § 58 odsek 1 Trestného zákona (fakultatívne ukladanie trestu prepadnutia majetku) musí byť odôvodnené okolnosťami spáchaného trestného činu/trestných činov a pomermi páchatel'a súčasne, ďalšie podmienky obsiahnuté v označenom zákonnom ustanovení sú alternatívne.

Z uvedeného vyplýva, že súd v tomto (obnovenom) konaní vychádzal a aj poukázal na to, že odsúdený bol uznaný za vinného z viacerých obzvlášť závažných zločinov, za ktoré mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov. Súčasne súd prihliadal aj na to, že sa žiadnym spôsobom nezmenili (obnovou konania zostali nedotknuté) okolnosti, za akých odsúdený spáchal trestné činy, keď odsúdený:

- bol činný pre zločineckú skupinu a podporoval ju (v bode 1/ skoršieho rozsudku), pričom išlo o spoločenstvo osôb pomenované podľa jeho hlavného predstaviteľa L. E. ako „E.Á.“ a tak konal „... minimálne od roku 2000 do 02.12.2010 ...“,
- naviedol iného, aby iného úmyselne usmrtil (v bode 2/ skoršieho rozsudku), pretože „... objednal u hlavného predstaviteľa skupiny „E.“ - zomrelého L.Z. E., fyzickú likvidáciu B. V. z dôvodu existencie sporu medzi spoločnosťou K. L. E., E.. A.. O., kde bol B. V. jedným z konateľov a spoločnosťou K. D. E.. A.. O., ktorej konateľom bol W. N. E. ... pričom za vykonanie predmetného skutku W. N. E. vyplatil L. E. odmenu vo výške 99. 581,76 eura (3.000.000,-Sk)“,

- požiadal iného, aby iného úmyselne usmrtil s vopred uváženou pohnútkou a taký čin spáchal z osobitného motívu - v úmysle zakryť iný trestný čin (v bode 3/ skoršieho rozsudku), pretože „ ... objednal si u šéfa zločineckej skupiny, už zomrelého Ľ. E. a člena zločineckej skupiny Q. U. (trestne stíhaného v inom konaní) ... fyzickú likvidáciu H. A. ... z dôvodu znemožnenia vypočutia poškodeného na polícii v rámci prebiehajúceho vyšetrovania inej trestnej veci ...“,

- dopustil sa konania, ktoré spočívalo v úmyselnom organizovaní a objednávaní iného na zločin úmyselného usmrtenia iného s vopred uváženou pohnútkou a takého konania sa dopustil v úmysle získať majetkový prospech, pričom nedošlo k pokusu ani k dokonaniu zločinu (v bode 4/ skoršieho rozsudku), pretože „ ... si objednal u šéfa zločineckej skupiny, už zomrelého Ľ. E. a člena zločineckej skupiny Q. U. (trestne stíhaného v inom konaní) fyzickú likvidáciu C. L., a to z dôvodu, že predpokladal, že odstránením poškodeného C. L. by ďalej nebol vymáhaný majetkový nárok poškodeného, zastupujúceho spoločnosť C. F., E.. E.. A.. O., keďže s ním bol ako konateľ spoločnosti K. D. E.. E.. A.. O. v majetkovom spore vo výške istiny 267.916,94 eura a za vykonanie takto objednanej fyzickej likvidácie poškodeného sľúbil Ľ. E. odmenu rovnajúcu sa polovičke výšky dlhu a ako zálohu poskytol Ľ. E.F. a Q. U. prevádzkovanie pohostinstva na brehu jazera v obci F.“ a

- spoločným konaním na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu (v bode 5/ skoršieho rozsudku), pretože „ ... ako konateľ spoločnosti K. D., E., E.. A.. O. ... v spolupráci s W. N. G. ... na základe uvedenej faktoringovej zmluvy zmluvou o postúpení pohľadávok Č. X/XX/XXXX zo dňa 04. 10. 2010 postúpili Č. W., K.. E.. svoju neexistujúcu pohľadávku vo výške 280.959,50 eura ... , spoločnosť Č. W., K.. E.. uviedol do omylu a následne v prílohe uvedenej faktoringovej zmluvy ako svojho odberateľa nepravdivo označil a uviedol E. Š. T. A. E. ... , čím takým konaním vznikla Č. W., K.. E., škoda vo výške najmenej 222.627,81 eura.

Vychádzajúc z takto rozpisovaných okolností spáchania trestných činov, pre ktoré bol odsúdený už právoplatne uznaný za vinného (a bol potrestaný odňatím slobody na 25 rokov), dospel súd k záveru, že bolo jednoznačne preukázané, že odsúdený bol minimálne od roku 2000 do roku 02. 12. 2010 osobou činnou pre zločineckú skupinu, túto podporoval a spáchal viacero trestných činov, ktoré je možné označiť za závažné aj preto, že smerovali proti ľudskému životu a zdraviu a k spôsobeniu škody vo veľkom rozsahu. Navyše, trestné činy odsúdeného boli z jeho strany motivované nielen ziskovosťou, ale aj snahou zakryť iný trestný čin. Tieto preukázané skutočnosti boli spôsobilé aj jednotlivo, ale napokon (a o to viac) aj v ich súhrne vytvoriť nepochybný podklad pre prijatie záveru, že zo strany odsúdeného sa nejednalo o len o výnimočné vybočenie (exces) z jeho inak akceptovateľného správania, ale že sa jednalo v dlhší čas trvajúcim (kritickým) období o spôsob jeho života, neoddeliteľnou súčasťou čoho bol aj spôsob nadobúdania, rozširovania a udržiavania majetku.

Pokiaľ išlo o pomery odsúdeného, vo veci nebolo sporné, že obžalovaný v čase, kedy súd v jeho veci znova rozhodoval, dosiahol vek XX rokov a vo veci nebol produkovaný dôkaz o bezprostrednej odkázanosti, či závislosti iných osôb na osobe odsúdeného. Zároveň z dokazovania vyplynulo, že odsúdený bol vlastníkom viacerých nehnuteľností ako aj hnuťelných vecí, pričom časť jeho zaisteného majetku už bola speňažená v dôsledku procesu, v ktorom bolo pristúpené k výkonu pôvodne uloženého trestu prepadnutia majetku, časť jeho majetku zostala zaistená (a nespeňažená) a časť jeho majetku je predmetom súdnych konaní z dôvodu žalôb podaných správkyňou konkurznej podstaty, ktorými napadla odporovateľné právne úkony, keďže odsúdený mal bezodplatne alebo za sumu 1.000 eur previesť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam a iné majetkové práva na jemu blízke osoby. Výška takto zisteného majetku odsúdeného podľa jeho súpisu presahovala sumu 2 milióny 600 tisíc eur. Príslušný daňový úrad evidoval za rozhodné obdobie od odsúdeného daňové priznanie z jeho príjmu len za roky 2002, 2003, 2004 a 2007, z obsahu ktorých súd zistil výšku základu dane za označené roky, nekorešpondujúce obrane odsúdeného, že „podnikal od osemdesiatych rokov, zarábala a nebol odkázaný na trestnú činnosť“.

Pokiaľ teda išlo o trest prepadnutia majetku, k potrebe uloženia ktorého súd dospel v obnovenom konaní s poukazom na splnenie podmienok predpokladaných v ustanovení § 58 odsek 1 Trestného zákona, súd aj pri posudzovaní tejto otázky vychádzal zo zásad na ukládanie trestov, okrem iných aj zo zásady personalitý upravenej v § 34 odsek 3 Trestného zákona, podľa ktorej majú sudy ukladaným trestom postihovať iba páchatel'a, a to tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Pri posudzovaní pomerov odsúdeného hodnotil súd aj tie skutočnosti, ktoré so spáchanými trestnými činmi nesúviseli a týkali sa jeho rodinných pomerov a osobných pomerov, najmä jeho majetkových

pomerov a pomerov jeho rodiny ako aj jeho záväzky, keďže tieto mali svoj význam z hľadiska už zmienenej citelnosti ukladaného trestu.

Podľa názoru súdu rozhodnutie o konfiškácii majetku odsúdeného je v súlade aj so zásadou proporcionality, a to bez potreby preukázať, že odsúdený majetok nezískal len trestnou činnosťou alebo len v súvislosti s trestnou činnosťou, z ktorej by mal iba minimálny majetkový prospech a ktorá by bola na nízkom stupni nebezpečenstva pre spoločnosť, pretože už vyššie opísané skutočnosti týmito kritériami nezodpovedajú. Súčasne sa tiež vo veci nepreukázalo, že by konfiškácia majetku spôsobila odsúdenému alebo jeho rodinným príslušníkom existenciálne problémy, stratu bývania, dôstojnosti alebo stratu možnosti zaradenia do riadneho života po vykonaní trestu.

Súd v tejto súvislosti považuje za potrebné pripomenúť, že odsúdenému bol v pôvodnom konaní uložený trest prepadnutia majetku podľa § 58 odsek 3 Trestného zákona, podľa ktorého bol zavedený objektívny vzťah medzi trestným činom podľa § 296 Trestného zákona a majetkom páchatel'a, ktorý mal byť obligatórne prepadnutý. Zákonodarcu v takých prípadoch vylučoval možnosť posudzovania zavinenia, ktorá sa vzťahuje aj na ukládanie trestov a ustanovoval, že k trestnoprávnemu postihu na majetku odsúdeného malo prísť bez toho, aby bol v rámci dokazovania zisťovaný (a zistený) a aj preukázaný vzťah medzi nadobudnutým majetkom a posudzovanou trestnou činnosťou.

Naviac je potrebné dodať, že súd pri úvahách o treste ako o najvýznamnejšom prostriedku štátneho donútenia, neobišiel ani zásadu humanizmu. V jej zmysle dodržal aj princíp úmernosti represie, aby celkom zrejme neprekročil mieru nevyhnutnú na splnenie účelu trestu, čo však v danom prípade podľa názoru súdu uložením trestu prepadnutia majetku rozhodne nenastalo.

K zásade primeranosti (proporcionality), ktorá so zásadou humanizmu súvisí, súd dodáva, že obe majú v právnom štáte ako právne princípy nepochybne svoj význam. Proporcionalita vychádza z premisy, že ak pri právnom zásahu zo strany štátu do práv a slobôd jednotlivca prichádza ku vzájomnej kolízii práv, tak je potrebné vyhodnocovať aj účel takého zásahu štátu vo vzťahu k použitým prostriedkom. Súd aj v tomto prípade zohľadnil a rešpektoval, že by nemalo prichádzať k nadmernému zásahu do práv a slobôd a že zásah štátu má zodpovedať aj požiadavkám vhodnosti a nevyhnutnosti. V konečnom dôsledku, pri aplikovaní zásady proporcionality bolo zohľadnené aj kritérium adekvátnosti medzi rozsahom a dosahom sankcie a jej naliehavosťou. Keďže ide o zásadu s ústavnou povahou, odvodenou od samotnej podstaty základných práv a z princípov právneho štátu, súd vysvetlil uloženie trestu prepadnutia majetku osobitne aj pomermi odsúdeného, teda neposudzoval len povahu a závažnosť trestných činov, pretože aj tie ovplyvnili citelnosť ukladaného trestu a charakterizovali odsúdeného ako objekt ukladaného trestu v čase jeho ukladania.

K obrane odsúdeného, navrhujúceho zastavenie obnoveného konania z dôvodu prekážky už rozhodnutej veci podľa § 9 odsek 1 písmeno e) Trestného poriadku ako aj k návrhu na posúdenie veci podľa Trestného zákona účinného od 06. 08. 2024 s poukazom na § 2 odsek 1, súd uvádza, že sa s týmto názorom jeho obhajoby nestotožnil.

Podľa § 393 odsek 1 Trestného poriadku, ak sa skončilo trestné stíhanie vedené proti určitej osobe právoplatným rozsudkom, právoplatným trestným rozkazom alebo právoplatným uznesením, možno v trestnom stíhaní tej istej osoby pre ten istý skutok pokračovať, len ak bola povolená obnova konania.

Podľa § 404 odsek 1 Trestného poriadku, ak bola právoplatne povolená obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným uznesením prokurátora o zastavení trestného stíhania, podmiennečnom zastavení trestného stíhania alebo o podmiennečnom zastavení trestného stíhania spolupracujúceho obvineného, pokračuje sa v prípravnom konaní.

Podľa § 404 odsek 2 Trestného poriadku, v ostatných prípadoch pokračuje súd po právoplatnom povolení obnovy konania v konaní na podklade pôvodnej obžaloby, ak sa nevyslovilo, že vec sa vracia prokurátorovi do prípravného konania. Ak súd zrušil právoplatný rozsudok, ktorý bol vyhlásený na základe konania o dohode o vine a treste, vždy vráti vec prokurátorovi do prípravného konania.

Podľa § 405 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku, ak bola povolená obnova konania len v prospech obvineného, nesmie mu byť novým rozsudkom uložený trest prísnejší, než aký mu bol uložený v pôvodnom rozsudku.

Ako už bolo vyššie viackrát uvedené, v danej veci súd rozhodujúci o návrhu na povolenie obnovy konania jednoznačne vymedzil súdu konajúcemu po povolení obnovy rozsah konania a je nesporné, že ho takým rozhodnutím limitoval, keďže skoršie rozsudky zrušil iba v časti výroku o treste prepadnutia majetku, uloženého odsúdenému popri treste odňatia slobody. Skutočnosť, že v pôvodnom rozsudku bol trest prepadnutia majetku uložený na základe zákonného ustanovenia neskôr označeného za rozporné s Ústavou SR a že z tohto dôvodu bola obnova konania povolená v prospech odsúdeného, automaticky neznamená, že súd konajúci po povolení obnovy konania má povinnosť takto obnovené konanie (len v časti výroku jedného z trestov, uloženého popri inom treste) zastaviť a rezignovať tak na povinnosť pokračovať v konaní v zmysle § 404 Trestného poriadku, nevykonať dokazovanie, nezisťovať a neskúmať splnenie podmienok na prijatie a vyhlásenie nového rozhodnutia. V tejto súvislosti mal súd zákonom dané len obmedzenie podľa citovaného § 405 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku, čo však v plnom rozsahu rešpektoval, nakoľko odsúdenému rozhodne neuložil trest prísnejší, ale trest rovnaký, uloženie ktorého malo oporu vo vykonanom dokazovaní a bolo súladné s podmienkami upravenými v § 58 odsek 1 Trestného zákona, ktoré súd považoval za naplnené. Týmto postupom súd v konaní po povolení obnovy konania zákonným spôsobom odstránil prvok neústavnosti v potrestaní odsúdeného a v napadnutej časti napravil skorší rozsudok s tým, že vo vzťahu k tejto jeho časti nemal prekážku už rozhodnutej veci.

Súd znova pripomína, že aj po rozhodnutí o povolení obnovy konania v prospech odsúdeného zostal výrok o vine (ako aj výrok o treste odňatia slobody) skoršieho rozsudku nedotknutý, a teda právoplatný. V dôsledku toho súd konajúci po povolení obnovy konania nemal žiadnu možnosť a ani oprávnenie tento výrok akokoľvek meniť, či inak kvalifikovať konanie odsúdeného, a to ani pokiaľ išlo o hodnotenie rozsahu škody spôsobenej trestným činom v bode 5/ skoršieho rozsudku.

S poukazom na vyššie v texte tohto doplňujúceho rozsudku opísané osobné pomery odsúdeného a súčasne jednoznačne preukázané okolnosti spáchaných trestných činov (viacerých!), teda najmä spôsob ich spáchania, mieru zavinenia odsúdeného, jeho pohnútku/pohnútky, jednotlivé situácie a prostredie, za ktorých k ich spáchaniu došlo, spoločenské pomery v čase a mieste spáchania trestných činov, považoval súd uloženie trestu prepadnutia majetku odsúdenému za v plnom rozsahu opodstatnené.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v pomere hlasov X:X.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie na súde, proti ktorého rozsudku smeruje (Špecializovaný trestný súd), a to do 15 (pätnásť) dní odo dňa oznámenia rozsudku.

O odvolaní rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

V písomne podanom odvolaní treba uviesť, proti ktorým výrokom smeruje a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Odvolanie musí byť odôvodnené tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozsudok napáda a aké chyby sa vytýkajú rozsudku alebo konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Odvolanie možno oprieť o nové skutočnosti a dôkazy.

Právo podať odvolanie nemá ten, kto sa tohto práva výslovne vzdal.